

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **S. P.**
zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem
se sídlem v Praze 8, Karolínská 654/2

proti
žalovanému **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2017, č. j. OAM-728/ZA-ZA11-K09-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán vydal dne 5. 12. 2017 rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, přičemž zároveň dle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil. Žalovaný po provedeném řízení dospěl k závěru, že žalobce neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění, které by nebyly bez jeho zavinění předmětem

zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a které by případně svědčily o tom, že mohl být vystaven azylově relevantnímu pronásledování, či hrozbě vážné újmy.

2. Žalovaný popsal ve svém rozhodnutí průběh předchozího správního řízení, následného řízení soudního, s tím, že současně podaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhou žádostí v pořadí.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce namítal, že v řízení o udělení azylu porušil žalovaný ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobce měl za to, že nebyly dány důvody pro závěr o nepřípustnosti jeho žádosti. Žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu řízení plně spolupracoval se správním orgánem na zjištění relevantního skutkového stavu včetně jeho písemného doplnění. Žalobce trval na tom, že skutečnosti, které uváděl, byly nové, tedy nebyly součástí posuzování ze strany správního orgánu v předchozích řízeních o udělení mezinárodní ochrany. Skutečnost, že správní orgán tyto skutečnosti posoudil jako nikoli nové a v důsledku toho rozhodl, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí, považoval žalobce za porušení práva, aby jím uváděné skutečnosti byly předmětem ověřování v rámci řádně vedeného správního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. V písemném vyjádření k žalobě vyslovil žalovaný nesouhlas s jejím obsahem a považoval ji za neopodstatněnou. Zdůraznil, že při svém rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim a v napadeném rozhodnutí se s nimi dostatečně vypořádal. K dané věci shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu a vycházel tak z aktuálního a dostatečně zjištěného stavu věci. V průběhu správního řízení správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné.
5. Žalovaný připomněl, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu již podruhé. Správní orgán při hodnocení případu žalobce vycházel především z vlastních sdělení žalobce, z nichž bylo zjištěno, že neuvedl žádnou novou skutečnost, která bez jeho vlastního zavinění nemohla být zkoumána v rámci předchozího řízení. Žalobce ve své opakované žádosti uvedl shodné motivy odchodu z Ukrajiny a jeho neochoty se do země vrátit, jak uváděl při prvním azylovém řízení, a to konkrétně obavu z odvodu do ukrajinské armády a obecnou nespokojenost s politickým vývojem v zemi. Další skutečnost – tedy obavu, že by mohl být považován SBU za separatistu – správní orgán považoval za ničím nepodložené tvrzení, zejména z důvodu, že žalobce není a ani nikdy nebyl členem žádné politické strany na Ukrajině, před odjezdem žádné problémy s bezpečnostními složkami neměl, ani neuvedl, že by své názory proti současnému politickému vývoji v zemi kdekoliv a jakkoliv veřejně prezentoval. Jako účelové a nepodložené tvrzení shledal správní orgán též obavu žalobce z užívání ruského jazyka, neboť tyto problémy jmenovaný neuvedl ve své první azylové žádosti, přestože mu musely být již v té době známy. Skutečnosti, které žalobce uvedl, tak nesvědčí o tom, že by v zemi původu mohl být pronásledován dle § 12 zákona o azylu, nebo že by mu na Ukrajině hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu.

6. Správní orgán v souladu s rozsudkem NSS č.j. 9 Azs 5/2009-65 ze dne 11. 6. 2009 uvedl, že nedospěl k závěru, že věc je nutno posuzovat odlišně a přistoupit k novému meritornímu posouzení věci na základě skutečností sdělených žalobcem. Z ustálené judikatury správních soudů, konkrétně z rozsudku NSS č.j. 9 Azs 171/2014-31 ze dne 14. 8. 2014 plyne, že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení. Žalovaný setrval na tom, že nevybočil z mezí zákonného ustanovení § 10a písm. a) zákona o azylu, když projednávanou druhou žádost žalobce posoudil jako nepřipustnou se závěrem, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které žalobce bez vlastního zavinění nemohl sdělit v průběhu řízení předchozího, a které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení.
7. Z uvedených důvodů žalovaný trvá na zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
9. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce je na území České republiky od roku 1999/2000. V roce 2015, pod č.j. OAM-205/LE-LE05-2015, mu mezinárodní ochrana nebyla udělena. Je zdrav. Jako důvody své žádosti uvedl konflikt na Ukrajině a nesouhlas s názorem ukrajinské vlády. Odmítal by jít do armády, protože si myslí, že povolání do armády je protizákonné. Za nenastoupení do armády by mu hrozil trest vězení až 3 roky. I přestože není v žádné politické straně, mohl by být po vyslovení svého názoru, že konflikt na Ukrajině je občanská válka, považován za separatistu. V doložených zprávách žalobce upozornil na popis existence tajných vyšetřovacích vazeb/vězení, kde je pod tlakem násilím z lidí vynuceno falešné přiznání. Žalobce projevil strach, že se toto stane i jemu. Dále vyjádřil obavy, že by měl problémy s jazykem. Sice je Ukrajinec, ale od malička je ruština jeho jazyk a on ho měnit nebude. Další důvody k žádosti neměl.
10. Správní spis obsahuje též kopii žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žadatel podal dne 28. 12. 2015, o níž bylo dne 6. 4. 2016 rozhodnuto tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. K této žádosti dne 4. 1. 2016 žalobce uvedl, že důvodem jejího podání je situace na Ukrajině, konkrétně to, že neuznává ukrajinskou politiku. Nechtěl válčit a bál se, že pokud by se vrátil, vzali by ho do války, a pokud by odmítl, tak do vězení. Konstatoval, že je na Ukrajině též špatná ekonomická situace.
11. Správní spis dále obsahuje Zprávu Ukrajina – Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 13. června 2017, Zprávu Ukrajina Freedom House leden 2017 – Svoboda ve světě 2017, Zprávu Ukrajina – MZV ČR, č.j. 107318/2017-LPTP ze dne 3. 8. 2017, monitorující situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Zprávu Ukrajina – informace OAMP ze dne 24. 7. 2017, monitorující situaci v zemi (politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba), konečně pak Informace HRW z ledna 2017 – výroční

zpráva o situaci na Ukrajině. Správní spis na str. 11 – 155 obsahuje též rusky psané listiny, neopatřené českým překladem.

12. **Zákon o azylu upravuje v § 10a v odst. 1 písm. e)** nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pod uvedeným písmenem je pak upraven případ, kdy cizinec podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudí jako nepřipustnou **dle § 11a**. Citované ustanovení pro případ podání opakované žádosti cizince o udělení mezinárodní ochrany ukládá ministerstvu posoudit připustnost takové žádosti. Ta je vázána na to, zda byly uvedeny či se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů, uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Ustanovení **§ 25 písm. i) zákona o azylu** dává správnímu orgánu možnost zastavit řízení, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
13. Žaloba upozorňovala, že správní orgán posoudil tvrzené skutečnosti v žalobcově žádosti nesprávně jako shodné se skutečnostmi uváděnými v žádosti dřívější. Soud však po přezkoumání správního spisu, jak uvedl výše, dospěl k závěru, že tato žalobní námitka není důvodná, a to zejména proto, že žalobce žádné skutečnosti, mající relevanci nových poznatků o zemi původu nebo situaci žadatele, v průběhu aktuálního správního řízení netvrdil a neuváděl. Odkazoval opětovně na důvody, které již byly vypořádány meritorně v řízení předcházejícím, které proběhlo na základě žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 12. 2015, kdy žalovaný vydal rozhodnutí dne 6. 4. 2016, žaloba byla zdejším soudem pod sp. zn. 43 Az 16/2016 dne 16. 2. 2017 zamítnuta a žalobcovu následnou kasační stížnost Nejvyšší správní soud v Brně pod sp. zn. 3 Azs 69/2017 dne 16. 8. 2017 odmítl. V průběhu správního řízení byly podmínky života v zemi původu zhodnoceny vyčerpávajícím způsobem a jak je vidno ze žádosti první i druhé, v tomto směru se nové skutečnosti neobjevují. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný podrobně vypořádal důvody předchozí žádosti žalobce a připomněl, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, i důvodem obavy z užívání ruského jazyka, který žalobce připojil k druhé žádosti. K situaci na Ukrajině soud připomíná, že tato je od minulého posuzování žadatelovy žádosti vcelku obdobná i v době současné. Žalovaný si přesto obstaral z různých zdrojů k době svého nového rozhodnutí aktuální podklady pro své konstatování, že v tomto směru pro případ žalobce žádné nové podstatné skutečnosti neshledává, a to ani ve smyslu § 12, ani § 14a zákona o azylu.
14. Žalovaný v současně přezkoumávaném rozhodnutí ze dne 5. 12. 2017 učinil též rozbor všech žadatelem doložených listin v ruském jazyce a vyložil důvody, proč těmto listinám neopatřil český překlad. Žalobce sám správnímu orgánu dne 7. 9. 2017 sdělil, že se jedná o doklady OBSE a OSN o dodržování lidských práv na Ukrajině a o aktuální situaci na Ukrajině; dodal, že jde o obecné dokumenty, které našel na internetu, které se o něm osobně nijak nezmiňují. Dále předložil čtvrtletní zprávy o Ukrajině z října 2016 s tím, že jejich obsahem jsou též obecné informace. Žalobce potvrdil, že konkrétně k jeho osobě není ve zprávách nic uvedeno. Správní orgán nepřistoupil k přeložení žadatelem předložených listin z důvodu nevhodnosti, neboť bylo jak z vyjádření žadatele, tak z překladů názvů zpráv zřejmé, že se jedná o obecné informace o situaci na Ukrajině. Nad to zprávy OSN byly správnímu orgánu známy. Správní orgán proto uzavřel, že

z předložených listin by nebylo možné dovodit pronásledování žalobce v zemi původu. Soud se s odůvodněním správního orgánu ztotožňuje a odkazuje na vyhotovené rozhodnutí. Správní orgán měl k dispozici dostatek aktuálních informací o situaci v zemi původu, tedy nebylo nutné překládat další žadatelem doložené listiny, když tyto neobsahovaly – jak on sám potvrdil – žádné zmínky vztahující se konkrétně k jeho osobě.

15. Pokud jde o sdělení žalobce, že má obavy o užívání z ruského jazyka ve své zemi původu, soud souhlasí s hodnocením správního orgánu stran novosti této námitky, neboť tato obava nemohla v žalobci vyvstat v souvislosti se změnou situace na Ukrajině, když tato je – jak výše uvedeno – od jeho poslední žádosti takřka shodná. Dle názoru krajského soudu tak žalovaný správně neposoudil tuto námitku jako novou a relevantní natolik, že by zakládala nutnost meritorního přezkumu opakované žádosti. Naopak dané tvrzení naplňuje dikci zákona co do absence jeho přezkoumání v prvotní žádosti z vlastního zavinění cizince. Správní orgán se v napadeném usnesení (str. 4-5) přesto obavou žalobce zabýval, přičemž své závěry založil na listinných zprávách obsažených ve správním spise. V tomto ohledu tak krajský soud nenašel nic, co by bylo možné správnímu orgánu v jeho postupu vytknout.
16. Pokud jde o nástup žalobce do armády, tyto obavy byly podrobně vypořádány správním orgánem již v rozhodnutí o první žádosti žadatele a v napadeném rozhodnutí jsou správně označeny jako důvody shodné. Rovněž soud proto odkazuje na své dřívější rozhodnutí ve věci žalobce pod sp. zn. 43 Az 16/2016 dne 16. 2. 2017. Stejně jako správní orgán v aktuálně napadeném rozhodnutí, tak soud opakovaně připomíná, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří ke státoobčanským povinnostem a jako takové jsou uznávány za legitimní i Ženevskou konvencí, Mezinárodním paktem o občanských a politických právech či Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak navíc správní orgán uzavřel a jak vyplývá z Výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016, došlo již k propuštění mobilizovaných branců do zálohy a v současné době se konfliktu v doněcké oblasti účastní pouze profesionální vojáci či dobrovolní branci. Situace žadatele se tak nejeví jako zhoršující se oproti jeho minulé žádosti, ba právě naopak, jeho obavy týkající se mobilizace se ukazují jako neopodstatněné.
17. Všechny výše uvedené skutečnosti soud hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žalovaný aplikoval v daném případě ust. §§ 10a odst. 1 písm. e), 11a a 25 písm. i) zákona o azylu po právu, žaloba není důvodná a byla proto soudem v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta. Soud věc rozhodoval bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

V. Náklady řízení

18. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 17. září 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně